ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. T. N.,** zastoupený JUDr. Hugem Körblem, advokátem se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji,** se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnam, o ochraně před nezákonným zásahem spočívajícím v informaci o nepřijatelnosti žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu naplnění kvót stanovených vládou České republiky, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2021, č. j. 15 A 91/2020 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) bránil žalobou proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v zaslání záznamu o vydání usnesení ze dne 11. 8. 2020, č. j. 1914-2/2020-HANOKO (dále jen „informace“), kterým jej žalovaný informoval o nepřijatelnosti jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že žalovaný v daném kalendářním měsíci již přijal maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze podat v rámci vládou schváleného programu, nebo maximální počet ostatních žádostí o zaměstnaneckou kartu podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu

(dále též „nařízení vlády“), a dle § 169h odst. 4 ve spojení s § 181b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Byť žalobce nerozporoval oprávnění vlády České republiky (dále jen „vláda“) stanovit kvóty pro přijetí žádostí o pobytová oprávnění v České republice, považoval konkrétní počty stanovené tímto nařízením za problematické, neboť vláda si je podle jeho přesvědčení nemůže stanovit zcela libovolně. Měl za to, že kvóty pro občany Vietnamu jsou ve srovnání s kvótami určenými pro jiné země nastaveny diskriminačně a protiprávně. Nesouhlasil s tím, aby jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty byla vyřízena jako nepřijatelná z důvodu naplnění kvót. Proto navrhl, aby soud určil, že informace byla nezákonná a aby žalovanému uložil povinnost přijmout žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

[3] Městský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl, neboť podle něj chyběla podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Městský soud, obdobně jako ve věci vedené pod sp. zn. 3 A 100/2020, dospěl k závěru, že postup žalovaného není výkonem veřejné správy, z něhož by žalobci vznikla veřejná subjektivní práva, a proto zde není dána pravomoc soudu věc projednat a rozhodnout. Žalobce ve skutečnosti napadá obsah nařízení vlády vydaného v souladu s čl. 78 Ústavy České republiky. Městský soud v této souvislosti upozornil, že žalobce nijak nezpochybnil legitimitu postupu vlády při vydání zmíněného nařízení. Bránil se pouze proti nastavení konkrétních kvót, které jsou v něm uvedeny. Městský soud konstatoval, že je-li obecně závazný předpis vydán v mezích pravomoci a působnosti příslušného státního orgánu, nemůže se jednat o nezákonný zásah, pokyn či donucení správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. Samotné nastavení jednotlivých kvót upravené nařízením vlády nepředstavuje nezákonný zásah, neboť žalobci nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo, aby jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty byla přijata a ani na stanovení jiného maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, které by bylo možné v určitém časovém období na určitém zastupitelském úřadě podat. Uzavřel proto, že postup žalovaného při oznámení předmětné informace, který byl v souladu s nařízením vlády, nemůže být z povahy věci nezákonným zásahem. Taktéž dospěl k závěru, že nařízení vlády není v rozporu se zákonem nebo mezinárodní smlouvou, a proto nevyužil možnosti postupovat podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Souhlasil s městským soudem, že nemůže napadnout samotné nařízení vlády, a ani netvrdí, že by nebylo přijato v řádném legislativním procesu. Má však za to, že může napadnout zásah žalovaného, který není „v souladu s právem“. Městský soud není dle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky vázán nařízením vlády jako podzákonným předpisem, a měl tak při svém hodnocení kvóty nastavené nařízením vlády ignorovat, resp. navrhnout přezkum nařízení vlády Ústavnímu soudu, a žalovanému přikázat přijmout žádost stěžovatele. Ochrana ze strany soudní moci se má v tomto případě vztahovat i na obsah nařízení vlády, které není v souladu s vůlí zákonodárce stanovené

v § 181 (pozn. soudu: myšlen zřejmě § 181b) zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasil s městským soudem, že by na místě stěžovatele absentovalo veřejné subjektivní právo podat si žádost o pobytové oprávnění. Vláda dle jeho názoru nemůže libovolně stanovovat kvóty, naopak by je měla zvažovat velmi pečlivě a „v souladu s právem". To však vláda neprovedla a namísto toho postupovala diskriminačním způsobem. Stěžovatel upozornil, že se žalobou nebránil proti vydání právního předpisu, ale proti informaci žalovaného, kterou považuje za nezákonný zásah. Pokud by nebylo možné se proti tomuto postupu bránit soudní cestou, jak tvrdí městský soud, došlo by k naprosto zásadnímu omezení práv jednotlivých subjektů. Na závěr se stěžovatel vyjádřil k věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 A 100/2020, přičemž soud v této věci měl dle něj odmítnout žalobu na základě jiné právní konstrukce, než v nyní posuzovaném případě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Soud na úvod předesílá, že v projednávané věci stěžovatel kasační stížností napadl výrok usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít, jak to i stěžovatel činí, pouze o důvody nezákonnosti tohoto usnesení dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tak pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Nebude se tedy zabývat věcnými důvody kasační stížnosti, konkrétně zda postup vlády při stanovování předmětných kvót byl diskriminační.

[8] Kasační soud dospěl k závěru, že navzdory nesprávným důvodům, na kterých městský soud založil své usnesení, není kasační stížnost důvodná.

[9] K odmítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu z důvodu chybějící podmínky řízení spočívající v připustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] se již vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247. Posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je podle něj otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozšířený senát dospěl k závěru, že „[p]*osouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 s. ř. s., - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 s. ř. s. nepředstavují speciální formulace*

podmínek řízení, při jejichž „zjištěné absenci" se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží."

[10] Rozšířený senát následně své závěry uvedené ve výše citovaném usnesení zpřesnil v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160. Podle něj je odmítnutí žaloby z důvodu chybějící podmínky řízení spočívající v připustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu namístě, *„je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná"*. Přitom je třeba *„přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být [...] Existuje-li rozumná pochybnost, například není-li zcela zřejmé, že jednání osoby které je za nezákonný zásah označeno, vskutku nelze přičítat veřejné správě, je třeba zkoumat další ‚procesní' podmínky včetně projednatelnosti žaloby, a pokud jsou splněny, žalobu věcně projednat"*. Ačkoliv byl citovaný rozsudek rozšířeného senátu zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, závěry zde uvedené nebyly Ústavním soudem jakkoliv zpochybněny a jsou tak nadále považovány za platné a relevantní.

[11] Z výše uvedeného lze vyvodit závěr, že zásahovou žalobu je možné odmítnout s ohledem na chybějící podmínku řízení spočívající v připustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu pouze v případech, kdy se již na první pohled o nezákonný zásah, pokyn nebo donucení správního orgánu jednat nemůže. Budou to případy, kdy příslušné jednání či stav nelze přičítat orgánu veřejné správy (např. venku často prší) nebo kdy je předmětná otázka judikatorně postavena najisto (např. upozornění na nedoplatek podle § 153 odst. 3 daňového řádu není zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.).

[12] Dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců *v případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti.*

[13] Dle § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo c) zaměstnaneckou kartu.*

[14] Dle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*

[15] Dle přílohy č. 2 k nařízení č. 220/2019 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2020, činí maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, celkem 200, přičemž všechny připadají na žádosti v rámci Programu vysoce kvalifikovaného zaměstnance nebo Programu klíčového a vědeckého personálu.

[16] Městský soud odůvodnil odmítnutí zásahové žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tím, že žalobce ve skutečnosti napadá obsah nařízení vlády a ne výkon veřejné správy, z něhož by žalobci vznikla veřejná subjektivní práva. Obecně závazný předpis vydaný v mezích pravomoci a působnosti příslušného státního orgánu dle něj nemůže být nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., a to obzvláště za situace, kdy žalobci nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo, aby jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty byla přijata.

[17] K možnosti napadnout obsah právního předpisu se Nejvyšší správní soud v nedávné době vyjádřil v souvislosti s přezkumem krizových opatření vlády, které Ústavní soud označil za právní předpis *sui generis* (srov. nález ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 113/20) V rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 6 As 41/2021 - 74: uvedl, že„*[...] krizová opatření vlády jako tzv. jiné právní předpisy nemohou být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Proti těmto předpisům, ani proti jejich přímým následkům/účinkům, se proto nelze bránit zásahovou žalobou, která je obecně přípustná teprve proti konkrétním postupům správních orgánů, které se v aplikační praxi o tyto předpisy opírají (incidenční soudní přezkum). Městský soud proto v napadeném usnesení dospěl ke správnému právnímu závěru, že žalovatelným zásahem by mohla být až aplikace právního předpisu (krizového opatření vlády) orgánem veřejné moci vůči konkrétnímu jednotlivci.*“ Na tento rozsudek následně navázal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020 - 51 uvedl, že „*ve vztahu k normativním právním aktům, jako jsou i krizová opatření vlády podle krizového zákona, platí obecně to, že je lze přezkoumat jen ve spojitosti s nějakým individuálním správním aktem, který byl na jejich základě vydán (v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.) nebo ve spojitosti s nějakým individuálně adresovaným úkonem správního orgánu, který by měl povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.*“ Rozšířený senát dospěl k závěru, že „[n]*ormotvornou činnost ani samotné důsledky obecně formulované právní normy tudíž nelze považovat za zásah [...] Všechny základní typy správních žalob vyžadují, aby existovalo konkrétní zkrácení práv žalobce. Soudní řád správní nezná actio popularis, tedy žalobu ve veřejném zájmu, kterou by mohl podat kdokoliv. To platí též o zásahové žalobě, upravené v § 82 násl. s. ř. s. Aby se pojmově mohlo jednat o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., musí být přímo zasažena práva daného žalobce. Žalobce musí přesně specifikovat, jak bylo zasaženo přímo do jeho práv, kým a kdy. Původcem zásahu musí být správní orgán ve smyslu legislativní zkratky § 4 písm. a) s. ř. s.*“. Závěry Nejvyššího správního soudu aproboval taktéž Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 34/21, podle něhož „*[ž]alobou podle § 82 soudního řádu správního se tedy přímo proti krizovému opatření, jako právnímu předpisu, bránit nelze, a to ani tak, že se napadnou jeho přímé ‚účinky‘, ‚důsledky‘ apod. Bránit se oproti tomu lze, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve vyjádření k ústavní stížnosti, proti účinkům konkrétním a individuálním a proti jiným orgánům veřejné moci, než je vláda jako orgán, který krizové opatření jako právní předpis přijal. V podmínkách posuzované věci to znamená, že se stěžovatel teoreticky mohl bránit proti silničním kontrolám, kterým byl dle ústavní stížnosti podrobován.*“

[18] Závěry uvedené v předchozím bodě, které se vztahují ke krizovým opatřením vlády, jsou dle názoru kasačního soudu plně použitelné i v případě nařízení vlády. Byť se nelze bránit přímo vůči obsahu právního předpisu, se kterým adresát právní normy nesouhlasí, a není tudíž možné žalovat vládu za nezákonný zásah způsobený přijetím právního předpisu obsahujícího domnělá protizákonná či protiústavní ustanovení, je naopak v rámci incidenčního přezkumu možné se soudně bránit vůči konkrétnímu aktu

či jednání orgánu veřejné moci, které vzešlo z postupu stanoveného podzákonným předpisem. Stěžovatel ve své kasační stížnosti správně upozorňuje, že svou žalobou nenapadal přímo obsah nařízení vlády, ale informaci, kterou ho žalovaný vyrozuměl o nepřijatelnosti jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že jedním z obligatorních znaků nezákonného zásahu je právě jeho nezákonnost. Soud má proto zkoumat, zda postup správního orgánu nebyl v rozporu se zákonem, nikoliv s podzákonnými právními předpisy. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v těchto případech ani bez dalšího konstatovat, že se nikdy nemůže jednat o nezákonný zásah správního orgánu, neboť soud má oprávnění postupovat podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky a věc posoudit jen na základě zákonné úpravy či mezinárodní smlouvy.

[19] V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud v napadeném usnesení nejprve paradoxně prohlásil, že v nyní projednávané věci chybí podmínka řízení spočívající v připustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu a nikdy se tak v tomto případě nemůže o nezákonný zásah jednat, v bodě 8. napadeného usnesení však případ věcně posoudil a dospěl k závěru, že nařízení vlády není v rozporu se zákonem nebo mezinárodní smlouvou, a proto nevyužil možnosti postupovat podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky. Tím v zásadě popřel svoji dříve uplatněnou argumentaci.

[20] Byť kasační soud dospěl k závěru, že městský soud nepostupoval správně, pokud žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, zároveň konstatuje, že odmítnutí stěžovatelovy žaloby bylo namístě, neboť ta byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřípustná.

[21] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018 - 19, dovodil, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána. Proti takovému rozhodnutí nejsou v systému veřejné správy přípustné žádné opravné prostředky, neboť se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu (§ 76 odst. 5 správního řádu); lze je však napadnout přímo správní žalobou (srov. též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36). Na tomto právním názoru setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018 - 19, ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 Azs 26/2018 - 37, ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018 - 26, a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35.

[22] Na základě předchozího bodu je tedy zřejmé, že se stěžovatel měl správně bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu vůči samotnému usnesení poznamenanému do spisu, kterým žalovaný autoritativně a závazně určil, že řízení o vydání zaměstnanecké karty nebude zahájeno a na žádost stěžovatele se hledí, jako by nebyla podána. Samotné vyrozumění, prostřednictvím kterého žalovaný stěžovatele informoval o vydání usnesení poznamenaného do spisu, a vůči němuž se stěžovatel bránil podáním zásahové žaloby, totiž samo o sobě do jeho veřejných subjektivních práv nijak nezasahuje. V českém správním soudnictví přitom platí, že přednost má právě možnost obrany proti formalizovaným úkonům správních orgánů cestou žaloby proti rozhodnutí, a to

proto, že právě toto řízení nejlépe naplňuje principy, na nichž je správní soudnictví v České republice vybudováno, zatímco řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem má pouze doplňkovou (subsidiární) povahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, čj. 1 As 436/2017 - 43). Zásahovou žalobu tak je možné uplatnit teprve v případě, kdy žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ani žalobu proti jeho nečinnosti nebude z povahy věci možné podat.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v nyní řešeném případě byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žaloba je nepřípustná z toho důvodu, že se stěžovatel domáhal svých práv za pomocí nevhodného žalobního typu a navíc proti úkonu, který do jeho práv nemohl pojmově vůbec zasáhnout. Navzdory tomu, že Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl nesprávně zvolený důvod zamítnutí stěžovatelovy žaloby, jeho pochybení napravil tím, že sám odůvodnil, proč výrok napadeného usnesení o odmítnutí žaloby obstojí. Zrušení napadeného usnesení a vrácení věci zpět městskému soudu přitom kasační soud neshledal důvodné, neboť konečný výrok v dané věci (žaloba se odmítá) by zůstal stejný a naopak by se nedůvodně prodloužila délka trvajícího soudního řízení, která by nepřinesla jiný výsledek ve věci.

[24] Kasační soud taktéž nepovažuje zvolený postup za překvapivý, neboť judikatura uvedená v bodě [21] tohoto rozsudku, která se týká povahy usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, již mohla a měla být stěžovateli v době podání jeho žaloby známa, a to obzvláště za situace, kdy je již od samotného podání zastoupen advokátem Hugo Körblem. Nebránila mu tudíž žádná objektivní překážka v tom, aby pro ochranu svých práv zvolil správný žalobní typ.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na svou vlastní judikaturu (již dříve zmíněný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 7 As 155/2015 - 160), jakož i judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18), považuje za vhodné vyjádřit se taktéž k povinnosti soudu vyzvat žalobce k případné úpravě zvoleného žalobního typu. Kasační soud je toho názoru, že dané poučení o změně žalobního typu nebylo v nyní projednávaném případě namístě, neboť kromě nesprávně zvoleného žalobního typu se stěžovatel bránil rovněž proti nesprávně určenému úkonu žalovaného. Namísto usnesení, jímž byla deklarována nepřijatelnost jeho žádosti, se stěžovatel ve své žalobě bránil proti vyrozumění o vydání usnesení, které, jak již bylo výše řečeno, samo o sobě nijak do jeho veřejného subjektivního práva nezasáhlo. Stěžovatel by tak musel od základu změnit celou svoji původní žalobu, nejen její typ, ale i předmět, což v rámci pouhé výměny žalobního typu není možné.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ten ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné

úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu